

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Prosinec 2017

Pietní akty ke Dni veteránů 10. 11. 2017 v Dolním Benešově a Zábřehu

SLŮVKO FARÁŘE

Čas kostelníků

Papež vyhláší čas od času rok, zasvěcený nějakému stavu nebo tajemství naší víry či nějakému výročí. V určitých časových intervalech vyhláší také tzv. Milostivý rok nebo Milostivé léto, spojené s tím, že člověk může za určitých konkrétních podmínek získat jisté milosti či odpustky...

Nejsem papež, ale stále mi krouží hlavou myšlenka, že pro mě byl a je letošní rok „rokem kostelníků.“ Při kněžské službě v tzv. pohraničí (území bývalých Sudet, odkud po druhé světové válce bylo vyhnáno německé obyvatelstvo a tato území dosídlili lidé z vnitrozemí nebo jiní, kterým to nabídla vládnoucí moc) jsem prostě půl hodiny před začátkem bohoslužeb nebo třeba koncertu vzal svazek klíčů a šel odemknout kostel, nachystal vše potřebné ke mši svaté či pobožnosti a šel do zpovědnice. Příprava nezabrala to ani moc času, ani moc úsilí.

S příchodem do farnosti Dolní Benešov nastala hodně jiná situace, kdy „provoz farnosti“ je o hodně větší, úkolů je více a bylo by hodně, hodně náročné dělat všechno sám.

Uteklo pár let, nám všem sloužilo několik ochotných mužů ve službě kostelníka a musím přiznat, že jsem si opravdu zvykl, že je všechno zajištěno, že všechno klapě (občas se nějaká chybička vloudí, ale to je normální), že život kolem kostela a v kostele má svůj rytmus.

Poprvé v životě jsem zažil ukončení služby kostelníka a následné hledání a nalezení jiných ochotných mužů.

Poprvé v životě jsem zakusil ztrátu kostelníka, který sloužil Bohu a lidem (někdy mě napadá, co je těžší?) a kterého si Pán Bůh vzal k sobě.

Poprvé v životě jsem zakusil, jaké to je, když vám „vezmou pravou ruku“.

„Dobrý Bože, děkuji ti za ochotné farníky, kteří obětují svůj čas, pohodlí a duchodový klid pro to, aby mi pomáhali sloužit. Žehnej našim kostelníkům, dej jim dostatek sil a trpělivosti k této službě a nakonec věčný život u tebe. Amen.“

PKF

Na prahu adventu

Každé liturgické období zpřítomňuje nějaké z tajemství Krista a podtrhuje nějaký důležitý aspekt našeho života, abychom ho byli schopni hlouběji prožít. Celý náš život směřuje k osobnímu setkání s Kristem v plnosti.

Celý náš život je čekání, přípravou na setkání, touhou po naplnění, těšením na toho, který přichází. Latinské slovo „adventus“ v překladu znamená příchod. A není to příchod jen tak někoho. Je to příchod samého Božího Syna Ježíše Krista, který se rozhodl přijít mezi nás, stát se jedním z nás, aby s námi byl, proměnil náš život a aby nás zachránil. Vyšel nám vstříc, aby nám toto setkání umožnil a usnadnil. On nás miluje, a proto přišel a stále přichází. Chce přijít na každé místo, do každé rodiny, do všech vztahů, do srdce každého z nás. Chce proměnit svojí přítomností všechno. Potřebujeme ho, aby nás potěšil, aby přinesl slovo osvobození a útěchy, aby nás obdaroval svou přítomností, svou láskou a pokojem. Advent je tedy obdobím, kdy se máme naučit čekat a vyhlížet, připravovat se na setkání a mít srdce citlivé a otevřené pro Něj.

Požehnání a prokletí

Celá Bible mluví o důležitosti požehnání pro náš život. Zdrojem požehnání je jedině Bůh a nikdo jiný. Požehnání působí duchovní plodnost, naši proměnu zevnitř, to, že náš život má smysl, že je za ním něco vidět a že je v něm přítomno ovoce Ducha svatého. Požehnání je slovem i darem zároveň, protože Bůh když něco krásného vůči nám řekne, tak se to v tu chvíli pro nás také děje. Problém je ale v tom, aby člověk Bohu a Jeho slovu naslouchal a aby to Slovo poslouchal, protože jen to vede k požehnání.

Ve velké míře závisí na nás, jestli je náš život ovlivněn požehnáním nebo kletbou. Pokud žijeme křesťanství už léta, snadno se nám může stát, že jsme si tak nějak zvykli na určitou polovičatost křesťanského života. Ale

jedině když Kristu patřím cele, On se o mě postará. Prvním zdrojem požehnání pro můj život je totiž právě to, že budu chtít milovat Boha celým srdcem a poslouchat, co říká. Prokletí naopak spočívá v tom, že Boha odsunu na vedlejší kolej v neochotě k podřízenosti Jemu a Jeho slovu a raději se uzavřu ve své marné snaze např. o život v nezávislosti na Bohu či ve svém zákonictví, kdy chci raději sám sebe spasit a zachránit skrze dodržování pravidel jakéhosi vlastního "náboženského" života.

Náš život je duchovní boj. To nejhorší není, že zápasíme se zlem, vždyť máme moc Boží a Kristus nad Zlým zvítězil svým křížem. To nejhorší je, že mnozí z nás s tím zlem uzavřeli příměří, že jim stačí žít jen tak napůl. Bůh střeží naše srdce, protože ví, že pokud budeme milovat něco nebo někoho víc než Jeho samotného, vždycky to ublíží především nám. Pán s našimi hříchy počítá, vždyť za ně zemřel, ale chce, abychom nikomu a ničemu nedali přednost před Ním - protože On nedal nikomu a ničemu přednost před námi.

Jedním z důležitých faktorů ovlivňujících přítomnost požehnání nebo naopak kletby v našem životě je princip autority. Tento princip byl do našeho života dán Bohem právě pro předávání života, lásky a požehnání. Absolutní autoritu má pouze Bůh a předal ji do rukou Ježíši. Je to moc lásky, která byla Kristu vrácena poté, co svou smrtí za nás a svým zmrtvýchvstáním vytrhl jednou provždy nás i celý svět z moci ďábla. Boží autorita, jak nám ji zjevuje Písmo, je tedy autoritou lásky, služby a požehnání. A Pán právě tuto autoritu dále deleguje na nás.

To, že je někdo pověřen autoritou, ale neznamená, že je více než ostatní a že vše rozhoduje. Naopak v Božím řádu ten, kdo stojí v autoritě, v ní stojí pro dobro těch druhých, ať už je to kněz ve farnosti nebo otec v rodině. Sám Ježíš při poslední večeři záměrně a dobrovolně dělal práci otroka - umýval učedníkům nohy. Čím výše je člověk v autoritě postaven, tím větší zodpovědnost má vůči těm, kteří mu byli svěřeni. Když je řád v autoritě narušen a ten, kdo má druhým sloužit, působí útlak a zneužívá svého postavení pro své zájmy či dokonce zlořečí a proklíná, dojde k chaosu. Ti, kdo mají být autoritou chránění, chránění nejsou, a stávají se tak snadným terčem působení Božího nepřitele.

Cesta ven z těchto našich narušených vztahů však existuje skrze Ježíše Krista a jeho oběť na kříži. Jsme děti Boha, který je milosrdný a všemohoucí Otec, jsme určeni pro věčnou radost a věčnou lásku, máme nekonečnou budoucnost. Jen je třeba chtít naučit se žít v blízkosti našeho Boha, prosit o Ducha svatého, aby nám dával sílu milovat, odpouštět a žehnat.

Nátan Člověk žijící pro druhé – biskup Josef Martin Nathan

-Městečko milosrdenství ve městě, tak je pojmenováno místo v jednom od nás nedalekém městě Bránice za hranicemi s Polskem. Přestože má historicky blízko k našemu Hlučínsku, je pravděpodobně pro mnohé z nás neznámé, proto si zaslouží jeho přiblížení významu spočívající v charitativní činnosti v první polovině 20. století, která může být příkladná i pro současnost.

Poodhalením názvu „Městečko milosrdenství“ se musíme zmínit o jeho zakladateli, člověka velkého milosrdného ducha, od jehož narození v letošním listopadu uplynulo 150 let. Jak už to bývá, člověku jsou uznávány jeho činy ne za života, ale až po jeho smrti. Této skutečnosti se také dostalo biskupu Josefu Martinovi Nathanovi narozeného 11. 11. 1867 v Tlustomostech nedaleko Bránic, dnes v Polsku dříve v Pruském Slezsku, kde byl jeho otec pocházející z Hlučina učitelem. Brzy se přestěhovali do Ludgeřovic, kde malý Martin vyrůstal. Z příbuzenstva jeho matky pocházelo 6 kněží a 5 řeholních sester, tím bylo rodinné zázemí mimořádné až příkladné pro jeho vstup do života. Po gymnáziu v Hlubčicích, Ratiboři studiu theologie ve Freiburgu a Wroclavi přijal kněžské svěcení v roce 1891 v Hlučíně. Rok byl kaplanem blízko Hlucčic (v Polsku) a krátce na to byl přeložen do farnosti Bránice, které přináležely Olomoucké arcidiecési a kde začal rozvíjet svoji dobročinnost s budováním charitativních děl.

V roce 1898 přivedl do Bránic řadové sestry a společně s nimi začal vytvářet své životní dílo „Městečko milosrdenství“ s přednostní péčí o duševně nemocné shromážděné do jednoho místa. Od roku 1900 se rozhodli vybudovat objekt kláštera s oddělením pro nemocné a tím byl dán základ pro zřizování dalších objektů nemocničního charakteru.

Součástí záměru budování komplexu byl také ústav pro děti s poruchou osobností, kde se sestry zavázaly přijímat výhradně chovance se sociální péčí a zajištěním školní docházky. Postupně byly budovány další objekty vč. hospodářských a zajišťujících stravování převážně z vlastních zdrojů. Finanční prostředky na budování byly získávány z vytvořené nadace městečka.

V 30. letech min. století tvořilo v konečné fázi obrovské charitativní dílo s 12 pavilony a sanatorií v nichž pracovalo 120 sester, několik mužů pomocného personálu, lékařů, pro 2.500 pacientů. Nemocniční komplex s kostelem patřil svým charakterem k největším ve Slezsku s dovršením před vypuknutím II. světové války. V jejím průběhu nemocnici zabral jako rezervní lazaret Wehrmacht. O duševně nemocné v části nemocnice pečoval biskup Nathan a na jeho pozvání pomáhal kněz Richard Henkes, který byl později zatčen a umučen v koncentračním táboře. V posledních měsících postupující frontou byly některé objekty při leteckých náletech a dělostřeleckém bombardování poničeny. Zabráněním na životech

chovanců se podařilo biskupu Nathanovi přimět válčící strany na několik hodin k příměří. Díky jeho odvaze a charismatu bylo několik stovek nemocných odvezeno do nedalekých českých měst za pomoci řadových sester a kněží.

V květnu 1945 krátce po ukončení války se opět vrací zpět do poničeného městečka a ujímá se oprav objektů, avšak přijetí nového poválečného uspořádání v Polsku, byl nemocniční areál i jeho nadace znárodněna a stává se součástí polských diecézí. 80. letý a nemocný biskup Nathan je ze své služby uvolněn a vysídlen do Německa, které odmítá a přijímá pobyt řadovými sestrami v opavském Marianu. Po několika týdnech již těžké nemoci 29. února 1947 umírá. Pochován byl na městském hřbitově v Opavě.

Postupným uznáváním jeho velkého díla, kterým byl zakladatelem s důsledným věnováním šlechetnosti pomáhat blízkým a nemohoucím. Dne 7. listopadu 2014 po exhumaci na hřbitově v Opavě jsou jeho ostatky v sarkofágu vráceny tam, kde strávil celý svůj život do nemocniční baziliky uprostřed „Městečka milosrdenství“ v Bránicích, které bylo jeho domovem.

U příležitosti slavnostní Bohoslužby konané dne 5. listopadu 2017 v bazilice „Městečka milosrdenství“ v Bránicích k 150. výročí od narození biskupa Josefa Martina Nathana byly připomínány celoživotní těžkosti a významu jeho života pro druhé.

Touto Bohoslužbou byl zahájen přípravný proces k blahořečení Josefa Martina Nathana.

J. Z.

Městečko milosrdenství

Předvánoční svátost smíření

DB – Zábřeh:

Úterý 19. 12. 2017:
od 15.00 – 17.30 (cizí zpovědník)

Dolní Benešov:

Středa 20. 12. 2017:
od 08. 30 – 11.30 (2 cizí zpovědníci)
od 14. 00 – 17.30 (2 cizí zpovědníci)

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI PROSINCI

Sbírka na OPRAVY – oprava varhan v kostele sv. Urbana

– neděle 17. 12. 2017

Mikulášova omalovánka pro děti

Světci - více, či méně známí

Sv. Jan Kentský

23. prosince - nezávazná památka

Postavení: kněz, profesor, poutník

Úmrtí: 1473

Patron: Polska, Litvy, seminaristů

Atributy: Kněz nebo profesor v taláru, kříž, monstrance, zjevení P. Marie

Narodil se 23. 6. 1390 v osadě Malec 5 km od Kęty, která leží asi 70 km jihozápadně od Krakova v Polsku. Otec Stanisław Cantius a matka Anna učili svého nadaného syna především zbožnosti. Jan Cantius, nazývaný po rodném městu Kętský, studoval asi od 20 nebo 23 let s vynikajícím prospěchem na Jagellonské univerzitě v Krakově. Ve 27 letech se stal docentem filozofie. Po dalších studiích, zejména teologie, přijal kněžské svěcení. Údajně mu bylo 34 let, což znamená rok 1424. Církevní představení jej ale již roku 1421 jmenovali rektorem klášterní školy v Miechówu. Zde působil do r. 1429, kdy byl povolán jako profesor na univerzitu do Krakova, kde dříve studoval. Předtím byl také kanovníkem krakovské kapituly sv. Floriána. Brzy se zřekl církevního obročí a přivydělával si na živobytí opisováním kodexů. Svou práci vždycky začínal slovy „in nomine Domini“ a končil ji „in laudem Dei“. Během let napsal také komentáře k evangeliu sv. Matouše, k Sentencím Petra Lombardského a k Sumě Tomáše Akvinského.

Jan Kętský se vyznačoval velkou skromností a asketičností. S obojím souvisela velká láska vůči Bohu a bližním. Ve své pokoře před Bohem si silně uvědomoval každou svou sebemenší nedokonalost, proto rád jako kajícíník putoval na svatá místa pěšky, nehledě na vzdálenost. S požehnáním krakovského biskupa se vydal do Svaté země. Nedal na různá varování ani přemlouvání od svých společníků, aby použil koně. V zápalu lásky prý v Palestině hovořil i k Mohamedánům a vrátil se ve zdraví, jen vysílený z cesty, zato s velkou útěchou v srdci. Poté ještě čtyřikrát putoval ke hrobům apoštolů do Říma. Na cestách konal skutky lásky a tak vyučoval prakticky. Všude se nacházejí lidé, kteří potřebují pomoci nejen pro chudobu, ale i z důvodů nemoci těla nebo duše.

Při jedné z cest do Říma byl přepaden loupežníky, kterým na dotaz, zda nemá více peněz řekl, že ne. Když ho pustili, vzpomněl si na zašité zlatáky v šatě a vrátil se k nim s vysvětlením, že je nechtěl klamat, ale že na mince zapomněl. Tím je, dá se říci, šokoval a toto setkání se světcem je obrátilo. Úžas nad takovou upřímností je přiměl zamyslet se nad dosavadním životem, až dospěli ke kajícímu vyznání, k němuž je Jan

vyzval s příslibem nebeské útěchy. Po udělení rozhřešení prý Jan přijal jejich pohostinství a utvrzoval je v dobrém. U tohoto příběhu bývá někdy připomínán příklad Ježíše, který nezatracoval, ale jak řekl, „přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“ (Lk 19,10)

(Perokresba je z knihy *Leben der Heiligen Gottes*, vydaná v roce 1880)

Jan Kęntský byl velmi milosrdný a dobrotivý ke všem, zvláště k chudým, jimž dával ze svého více než mohl. Nejednou prý bosému žebrákovi dal svou obuv a pak si spustil plášť tak, aby nebylo vidět, že jde bosý. Jednou v zimě údajně uviděl na ulici ve sněhu polonahého chudáka, kterého zabalil do svého doktorského pláště a pokračoval sloužit mši, kterou za něj obětoval. Hned po bohoslužbě přispěchal s pomocníky do míst, kde dotyčného zanechal. Ten ale již nikdy nebyl nalezen. Zato onen doktorský plášť našel Jan pověšený ve svém zamčeném obydlí. Následně se roznesla legenda, že oním chudákem byl sám Ježíš.

Podrobnější životopisy se Janovou štedrostí zabývají více. Je v nich nazýván spížírnou a živitelem chudých studentů. Za velkého hladu, kdy už nebylo kde brát, mu ve snu neznámý hlas řekl, že ráno má od prvního, koho potká, vyžádat dar na osvětlení obrazu Bohorodičky a pak prosit zbožné ženy o zrnko hrachu, hrudku soli i špetku kaše... a vše obětovat Panně Marii, která nepatrné almužny svým požehnáním rozmnoží. Jako prvního Jan ráno potkal kupce, který chtěl projevit vděčnost za obdrženou milost a přidal navíc i něco pro studenty. Také na skromnou žádost u žen dostal mnohem více a od těch dnů neměl pro chudé nedostatek.

Traduje se o něm, že plakal s plačícími, radoval se se šťastnými a trpěl s trpícími. V legendě je i příběh chudé vdovy, která pozdě volala o pomoc k umírajícímu dítěti. Jan ji však i přes její zoufalství vyzval, aby dítě obětovala Bohu. Vzal je na ruce a po jeho modlitbě ožilo. Jeho působení se prolínalo se silou láskyplného života.

Jednou vypukl v Krakově požár a Jan řekl lidem: „Kde je člověk bezmocný, tam pomůže Bůh.“ Pak poklekl k vroucí modlitbě. Při ní se mu údajně zjevil muž, podle přesvědčení Jana šlo o sv. Stanislava, který mu řekl, aby byl klidný, že na jeho modlitbu oheň uhasne. A to se také stalo. Následně Jan napomínal lidi k pokání, aby od sebe odvraceli Boží tresty. Ty mohou přijít i jen tak, že Bůh nezasáhne proti tomu, co škodlivého způsobí lidé. Po příkladu jistého světce Jan psal na různá místa – na dveře, stůl, sedadla i do knih - verše, kterými všude připomínal, že není dovoleno škodit dobré pověsti bližních.

Po nějakou dobu byl Jan také farářem v hornické Olkuši nad Krakovem, ale vnímal to prý jako zátěž a zakrátko byl povolán zpět za univerzitní katedru v Krakově, kam se velmi rád vracel. Dvakrát byl zvolen děkanem filozofické fakulty.

Když naposled rozdál vše, co měl a přijal poslední svátosti, zemřel ve věku 83 let. Pohřben byl v kostele sv. Anny v Krakově. Blahořečený byl r. 1690 papežem Alexandrem VIII. a roku 1767 od papeže Klementa XIII. prohlášen za svatého.

NEDĚLNÍ PŘÍBĚH K ZAMYŠLENÍ

Tři klíče od nebe

Byl jednou jeden veliký král, ba ve své době největší. Byla to doba, kdy ještě lidé věděli, kde je rajská brána.

Král dobyl všechno, co se dobýt dalo, ale toužil ještě po něčem mnohem významnějším: chtěl mít klíče od rajské brány. Nikdo ale nedokázal jeho přání splnit. A tak jednou přijel král na koni před bránu, která jako by ho svojí pevností a nedostupností přímo vyzývala. Zahrozil pěstí směrem k andělům, kteří bránu střežili, a vykřikl: „Nebudu mít klid, dokud nebudu mít klíče od této brány!“

Jeden anděl se na něj podíval s pobavenými světlými v očích, protože pozemští králové nejsou pro nebeské anděly moc důležití, a odpověděl: „Na zemi jsou tisíce klíčů od nebeské brány. Lidem rostou přímo pod nohama, ale oni po nich pořád šlapou. Tři klíče patří tobě. Můžeš je najít, když budeš umět hledat.“

Král sesedl z koně a začal s hledáním hned.

Mnoho let pátral očima po zemi, po níž kráčel, ale nikdy se mu pod nohama žádný klíč neobjevil. Když tak jednou chodil, málem zakopl o slaboučký a skoro uschlý stromek. Léta strávená hledáním klíčů od rajské brány ubrala králi na pýše a přidala mu na ohleduplnosti k malým a slabým. Vykopal tedy stromek i s kořeny a odnesl jej domů. Připravil mu kyprou hlínu, zasadil ho a pečlivě jej zalil. Pak podepřel větévky a kmínek. V tu chvíli spatřil první klíč.

Měl ho právě pod pravou nohou a vypadal, jako by vyrostl ze země. Uplynuly další roky. Král dál hledal. Jednoho zimního odpoledne za silné bouře uviděl otrhanou bosou dívenku, jak se schovává v jednom průjezdu ve starém městě. Král se zastavil, sundal si kabát a zabalil dívenku, pak ji vzal do náruče a odnesl do královského paláce. Připravil jí teplé jídlo a našel oblečení, které jí padlo. Právě v tu chvíli si všiml, že má pod levou nohou druhý klíč.

Uplynula další léta. Z krále se stal starý a unavený poutník. Už chodil ztěžka, opíral se o hůl, ale chybějící třetí klíč nikdy nepřestal hledat. Jednou v noci došel do jednoho malého města daleko na východě. Hledal, kde by přenocoval, ale najednou zavládl mezi lidmi jakýsi ruch a probudil v něm zvědavost. Houf rozrušených lidí vycházel z města ven.

„Co budu dělat o půlnoci v otevřené krajině?“ pomyslel si, a šel za nimi. Přišel před zanedbanou chatrč, která sloužila jako stáj. Lidé, kteří šli rychleji než on, se už vraceli zpátky do města, když on teprve vešel do stáje. Ve slabém světle čadící pochodně spatřil mladou maminku, jak chová děťátko. V tu chvíli dítě otevřelo oči. Starý král cítil, jak ten pohled září, a poprvé v životě před někým poklekl. Jeho srdce se naplnilo radostí, protože právě před ním vyrostl třetí klíč.

Ted' měl všechny tři klíče a mohl si odemknout rajskou bránu.

Nemusíte hledat daleko. Ježíš říká: „Potkali jste mě v každé ztracené existenci, v každém vandrákovi, narkomanovi, v každém dítěti z rozvrácené rodiny, v každém dlouhodobě nezaměstnaném, v každém člověku, kterému jste pomohli a prokázali lásku.

A tak není nikdo na světě v bezpečí, protože může potkat soudce světa osobně na každém rohu. Křesťané to vědí moc dobře: znají cestu, bránu i klíč.

PRO ZASMÁNÍ

Tak ti nevím, ale něco se mi na tom jejich pozvání ke štědrovečerní večeři nezdá...

Jdou dvě blondýnky do lesa pro vánoční stromek. Po dvou hodinách hledání se zeptala, jedná, druhé: „Tak co, máš něco?“

„Ne nemám,“ odpoví druhá, „a co ty?“

„Já taky ne, víš co, tak vezmeme nějaký bez ozdob!“

Pán Jalovec stále myslí na to, že po Vánocích přijde Silvestr. Proto chce nákupem dáreků pro manželku co utratit co nejméně a prodavačku tím přivádí k zoufalství. Ta rozbaluje a zpět ukládá jeden dárek za druhým, ale pan Jalovec se stále nemůže rozhodnout, pořád se mu něco nepozdává. Tu najednou přijde na spásný nápad a zeptá se prodavačky: „Kdybyste byla mojí manželkou, jaký dárek byste si přála?“

„To vím přesně... jiného manžela!“

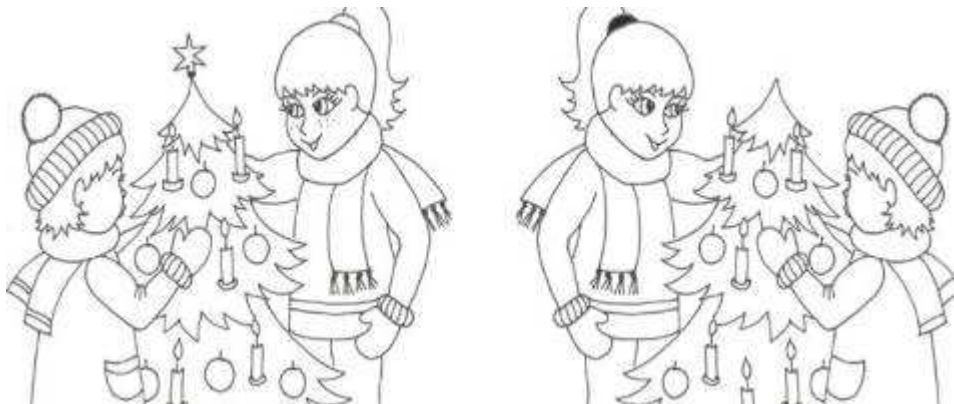
Jenda píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, mám malé kapesné, proto tě prosím, přines mi pod stromeček bubínek, trumpetu a pistol na vodu. Děda mi dá peníze, abych nebubnoval, sestra mi zaplatí, abych netroubil, a od bráchy dostanu prachy, abych po něm nestříkal.“

(www.vtipky.cz)

Připravila Marie Ohrálová

Nedělníček dětem

Najdi 10 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA O CENY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
V	V	V	V	V	V	V	V	V	V

1. humorně;
2. drobný poryv větru;
3. součást lyží
4. zahradní dvířka;
5. poslední jídlo;
6. pěší túra;
7. armáda;
8. hlídač u vchodu;
9. úpěnlivě prosit;
10. zavěšený

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 28. ledna

Tajenka z minulé doplňovačky zní: **POD PEŘINU**

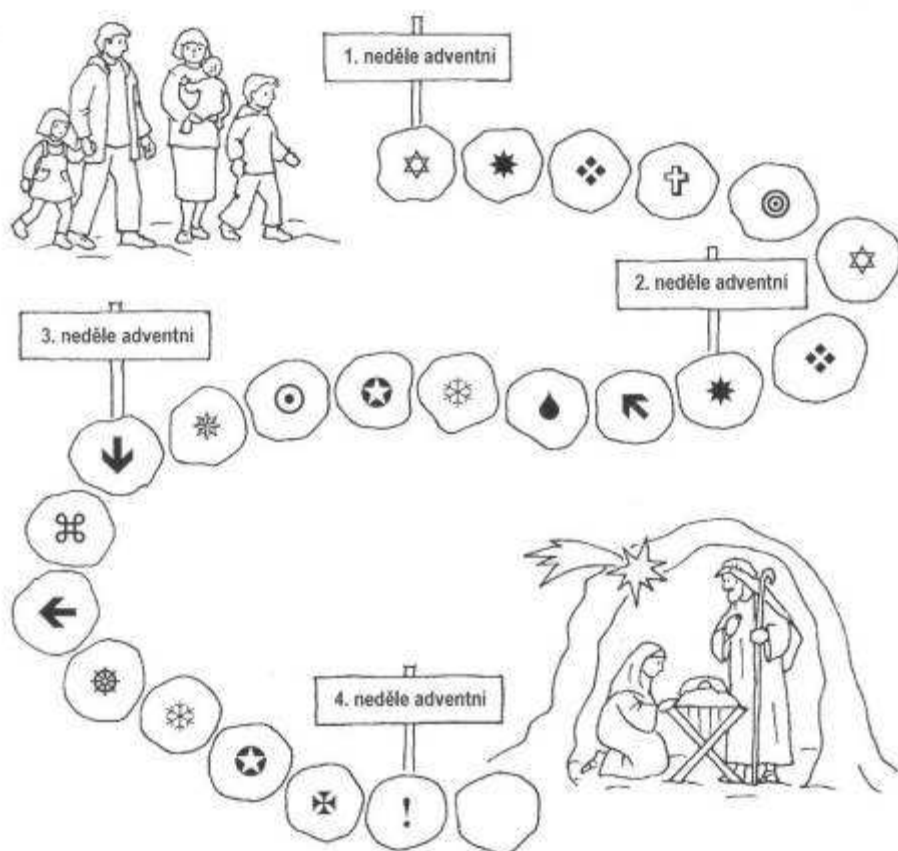
Soutěže se zúčastnilo 16 dětí. Z Dolního Benešova 12, ze Zábřehu 1 dítě, a 3 přespolní. V krabičce byly 4 odpovědi a 12 odpovědí přišlo na email.

1. cena – Andělský kalendář 2018 – **Markéta Vitásková** **3. třída** – Dolní Benešov; **2. cena** – misijní pexeso – **Vít Švančar** - 6 let – Darkovice
3. cena – misijní klíčenka na krk – **Štěpán Novák** – 3 tř. – Dolní Benešov
Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme.

ADVENTNÍ CESTA

V adventu se připravujeme na oslavu Ježíšova narození a jeho příchod na konci světa. Každý den během adventu vybarvi jeden kámen na cestě k Betlému. Když místo symbolů v kamenech na cestě dosadiš písmena (podle klíče), dozvíš se, že nejen v adventu, ale celý život jdeme... (dokončení v tajence luštěnky).

TAJENKA: _____

Klíč k luštění:

☉	↓	☆	✱	⊗	✱	⌘	↶	✧	↵	⊙	❄	⊗	✠	💧	✝
A	C	D	E	I	Í	K	M	N	R	Ř	S	T	U	V	Z

ROZPIS ÚKLIDU V KOSTELE SV. MARTINA – zimní období 2017

25.11.: GARGOŠOVÁ Šárka
JALŮVKOVÁ Jana
VITÁSKOVÁ Pavla
GEBAUEROVÁ Monika
UVAROVÁ Petra
DUMBROVSKÁ Karla

02.12.: ŠTADLEROVÁ Krista
ŠVANČAROVÁ Brigita
HUDECZKOVÁ Monika
PRCHALOVÁ Jana
REJOVÁ Růžena
PLZÁKOVÁ Lenka
HEINOVÁ Marie

09.12.: HARAZIMOVÁ Karin
HLUBKOVÁ Eva
LIŠKOVÁ Lenka
TILLECZKOVÁ Hana
VAVŘÍNKOVÁ Iveta
BARÁNKOVÁ Monika

16.12.: HLUBKOVÁ Marie
MURCKOVÁ Miluše
MURCKOVÁ Eva
WECZERKOVÁ Leandra
HARAZIMOVÁ Hilda

23.12.: FOJTÍKOVÁ Emilie
PRCHALOVÁ Adlgunda
ONDERKOVÁ Marie
GAIDEČKOVÁ Helena
POSTULKOVÁ Irena
NĚMCOVÁ Marie

30.12.: MAZALOVÁ Alena
VALENTOVÁ Marta
KOCUROVÁ Marie
BIELÁKOVÁ Kristina
STEFFKOVÁ Anna
BUHLOVÁ Magdaléna

06.01.: KOLMAJEROVÁ Vladimíra
KOLÁŘIKOVÁ Hana
TULACHOVÁ Jiřina
LELLKOVÁ Zdeňka
ŠENKYPLOVÁ Eva

13.01.: ŠEBESTÍKOVÁ Krista
PORUBOVÁ Helena
DIEHLOVÁ Liana
SABAŠOVÁ Anna
THIEMLOVÁ Anna
KUPKOVÁ Anna

20.01.: BILÍKOVÁ Marcela
SCHMIEDHAMEROVÁ Marcela
SOVÍKOVÁ Marie
PAVLENKOVÁ Hana
FAIKOVÁ Jana
FAIKOVÁ Renáta

27.01.: VOJVODOVÁ Karla
POSTULKOVÁ Magdaléna
KOCUROVÁ Růžena
DEMBKOVÁ Květa
FUCHSOVÁ Anna
HALFAROVÁ Kristina

03.02.: BÍLÁ Marie
KOZLOVSKÁ Angela
DLOUHÁ Alena
DUDOVÁ Věra
GREGOROVÁ Jaroslava
KALUŽOVÁ Jana
CHŘIBKOVÁ Martina

10.02.: KUBÍKOVÁ Terezie
KUCHAŘOVÁ Lucie
KUBÍKOVÁ Michaela
JANEČKOVÁ Magda
HOLEČKOVÁ Jana
KARASOVÁ Eva

17.02.: MOHYLOVÁ Eva
PAVLENKOVÁ Dagmar
VAVŘÍNKOVÁ Ludmila
HOLEČKOVÁ Adolfinia
KUBÍNOVÁ Štěpánka
BENEŠOVÁ Eva

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na prosinec 2017

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.12.	17.30	Za Hedviku Malcharkovou (ned.100 let), za manžela,dvoje rod...	
Út	5.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	6.12.	17.30	Za + osobu (ned.40 let) a prarodiče	
Čt	7.12.	17.30	Na poděkování za dar života, přijaté milosti a prosba o ochranu...	
Pá	8.12.	Záb 17.30	Za Josefa Sobka (nedož.70 let), za dvoje + rodiče a bratra	
Pá	8.12.	6.30	Za + Manfreda Kiese (ned.80 let) a za rodiče	
So	9.12.	7.00	Za Marii Moravcovou, dva manžely a příbuzenstvo	
Ne	10.12.	7.00	Za Josefa Nevřelu, rodiče a duše v očistci	2.adv.n.
Ne	10.12.	Záb 8.30	Za + Marii Elblovou, dvoje rodiče a živou rodinu	2.adv.n.
Ne	10.12.	10.00	Za Emila Thiela (ned.90 let), + manželku Dorotu, za živou a + ...	2.adv.n.
Po	11.12.	17.30	Za + Edmunda Holletschka, rodiče z obou stran, za živé a + př...	
Út	12.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	13.12.	17.30	Za + Karla Gemsu a otce	
Čt	14.12.	17.30	Za + Lukáše Weczerka, manžela Josefa,dvoje rodiče a prosbou...	
Pá	15.12.	Záb 17.30	Za Juditu Vaškovou, manžela a duše v očistci	
So	16.12.	7.00	Za Bertholda Robenka, manželku a rodiče z obou stran	
So	16.12.	ČK 16.00		
Ne	17.12.	7.00	Za Evu Kadlíčkovou, manžela, dvoje rodiče a bratra	3.adv.n.
Ne	17.12.	Záb 8.30	Za Bernardinu Dedkovou (výroční) a za manžela	3.adv.n.
Ne	17.12.	10.00	Za Kristinu Kozlovou, manžela a syna, za živou a + rodinu	3.adv.n.
Po	18.12.	17.30	Za Gertrudu Buhlovou a manžela	
Út	19.12.	6.30		
Út	19.12.	Záb 17.30	Za + Güntra Nardelliho – měsíční	
St	20.12.	17.30	Za + Bruno Theuera – výroční	Zpověď
Čt	21.12.	17.30	Za + rodiče Klimečkovy, Kuchařovy,za Arnošta a Martu Plačk...	
So	23.12.	7.00	Poděkování za dar života, víry a kněžství; prosba o sílu k věrn...	
Ne	24.12.	7.00	Za + Josefa Kubika – měsíční	4.adv.n.
Ne	24.12.	Záb 8.30	Za + Gerharda Bazana – měsíční	4.adv.n.
Ne	24.12.	10.00	Za Karla Osmančíka, manželku, dva syny, za celou živou rodi...	4.adv.n.
Ne	24.12.	Záb 21.00		
Ne	24.12.	23.00	Za živé a + farníky	
Po	25.12.	7.00	Za členy Živého růžence	Zasv.sv.
Po	25.12.	Záb 8.30	Za Aleše Harasima, otce a duše v očistci	Zasv.sv.
Po	25.12.	10.00		Zasv.sv.
Út	26.12.	7.00		
Út	26.12.	Záb 8.30		
Út	26.12.	10.00	Za živé a + farníky	
St	27.12.	17.30	Za + Františka Štefka a za živou rodinu	
Čt	28.12.	17.30	Za Josefa Michalíka, manželku, syna a + příbuzenstvo	
So	30.12.	7.00	Na poděkování P.Bohu za dar života, zdraví,přijaté milosti a za...	
Ne	31.12.	7.00		
Ne	31.12.	Záb 8.30	Za těžce nemocné 10-leté dítě a jeho uzdravení	
Ne	31.12.	10.00	Poděkování za uplynulý rok a prosba o boží požehnání do r.2018	
Ne	31.12.	16.00	Statistika farnosti + pobožnost + Te Deum + požehnání NSO	
Po	1.1.	7.00		Zasv.sv.
Po	1.1.	Záb 8.30		Zasv.sv.
Po	1.1.	10.00	Za Marii, Emila, Alfonse, Viléma a Aloisii Ranošovy a za rod...	Zasv.sv.
Po	1.1.	ČK 16.00		Zasv.sv.

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Vánoční zpívání koled na sídlišti

**Farnost Dolní Benešov
Vás srdečně zve
k již tradičnímu setkání
u rozsvíceného vánočního stromu
na Osadě Míru**

**Přijďte si společně s námi
zazpívat
v pondělí 25. 12. 2017 v 17. hodin
známé koledy.**

**Texty písní i teplý nápoj jsou zajištěny.
(S sebou si vezměte malou svítilnu.)**

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Novoroční koncert

**Srdečně vás zveme, na Novoroční koncert,
který se uskuteční
v neděli 7. ledna v 17:30 hod.
v kostele sv. Martina v Dolním Benešově**

**Účinkuje orchestr složený především
z mladých studentů uměleckých škol,
doplněný o profesní a bývalé
hudebníky.**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917